

PRAKTIJKPERIKEL

TUCHTRECHT: WORDT DE DOKTER ER BETER VAN?

Na een week vakantie ga ik naar de praktijk om patiëntenpost weg te werken. Daar vind ik tot mijn grote schrik een enveloppe van het tuchtcollege. De eerste in een bijna dertig jaar lange loopbaan als huisarts. Na een snelle scan van de klacht ga ik met bibberende handen aan de slag met de overige post.

Op dat moment besluit ik met zo min mogelijk krasen op mijn ziel uit deze tuchtklacht te komen. Ik zal de arts blijven die ik ben; integer, deskundig en zeer betrokken. Hoewel ik me zeer aangetast voel in mijn eer als arts, besluit ik me niet te gaan verdedigen tegen de uitgebreide reeks van aantijgingen van klager. Ik ga slechts verantwoording afleggen aan derden, namelijk het tuchtcollege.

Thuis schrijf ik – volledig uit het hoofd – een zeer uitvoerig verslag van de zorg voor de betreffende familie. Ik ben er jaren diepgaand mee bezig geweest, overlegd met derden, gewikt, gewogen. Later vul ik dit verslag aan met vele gedetailleerde notities uit de journaals.

Een tijd later raap ik de moed bij elkaar de hele inhoud van de enveloppe door te ploegen. Ik ben verbijsterd over wat ik onder ogen krijg. Een samenraapsel, wille-

keurige privé- en cc-mails aan allerlei mensen, roddels, aannames en beschuldigingen. Het doet denken aan het populaire tv-programma *De rijdende rechter*. Ik ben er een paar dagen stuk van.

Uiteindelijk maak ik mijn uitgebreide verweerschrift af. Ik kan me absoluut niet voorstellen dat ik moet voorkomen. Enkele weken later krijg ik telefonisch een zittingsdatum door. Niks mondelinge toelichting van het verweerschrift vooraf zoals toegezegd.

Op de zittingsdag bij binnenkomst niemand. Dwalend door gangen besluit ik plaats te nemen in wat mogelijk de wachtkamer is. In de rechtszaal zes heren en klager. Na een zeer gedegen verhoor van klager en verweerder ga ik naar huis. Zeven weken later ontvang ik het verslag met de beslissing. Een uitgebreid verslag waarin zowaar een aantal grote complimenten aan mijn adres, maar tot mijn verbazing krijg ik een waarschuwing. De waarschuwing betreft een onderwerp waarop ik met geen woord ben bevraagd tijdens de zitting! Kennelijk heeft men dit achteraf bedacht.

Ik besluit geen bezwaar aan te tekenen. Zonde van mijn energie en levenstijd.

Het treft mij steeds weer dat zeer integere collega's – ook na vrijspraak – zich erg beschadigd voelen. Met name jonge collega's zeggen anders te zijn gaan werken, defensiever, allerlei extra onderzoek aan te vragen, enorm onzeker te zijn geworden. Velen voelen zich behandeld als een crimineel, voelen zich kwetsbaar, overwegen soms te stoppen met hun artsenswerk. Durven niet meer op hun ervaring en intuïtie te varen. Natuurlijk moet er tuchtrecht zijn en zeker moeten wij verantwoording kunnen afleggen. Echter het kan beter. De tuchtprocedure heb ik ervaren als kil en onpersoonlijk – los van de uitspraak. Ik voelde me een casus, een studieobject.

Heeft u ook een perikel?
Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl